

festőművészek

„Nem szeretem a száraz adathalmazokat. Születtem..., ha visszagondolok nagyon rosszkor. Iskolákba jártam, majd iskoláztattam magam. Mestereim voltak élők és holtak, Kokas Ignác meg Rembrandt, tán jó magam. Segítettek barátaim és ellenségeim. Tanulmányúton jártam Keleten és Nyugaton. Túl vagyok néhány egyéni kiállításon és vagy kétszer ennyi csoportos bemutatkozáson. Így múltam szót sem érdemel, talán jövőm ... lehet.” — vall magáról Farkas Mihály János festőművész. Azért ezt a szűkszavú ön-bemutatást egészítsük ki néhány tényszerű adattal: 1952-ben született Vácott, de gyermekora óta dunaújvárosi. A Képzőművészeti Főiskola után is itt telepszik le, ma Kisapostagon él és alkot.

Művészetéről így ír P. Szabó Ernő művészettörténész: „Farkas Mihály teszi, ami a dolga: öntörvényű művész. Minden képéről személyes lénye árad felénk. Művei egyediek, felismerhetőek, el nem téveszthetőek. Képei teli vannak a világ dolgain való tűnődéssel. Harmonikusak és borongósak, földhözragadtak és légiesek, líraiak és drámaiak, mint a körülöttünk lévő világ.”

Farkas Mihály táblaképeinek feszes kompozícióin sötét tónusokból, finom vonalak rétegei közül klasszikus, reneszánsz alakok sejlenek át, azonban, ahogy modern világunkban sem, úgy művein sem tudnak kibontakozni ezek a múltban gyökerező értékek. Csak a vágyakozás marad irántuk.

Sajátos vonulatot képeznek Farkas Mihály alkotásai között a fából kivájt, hagyományos teknőkre festett, ragasztott, szögelt alkotásai ősi szimbolikájukkal. Ezekon bizánci reminiscenciák tűnnek fel, szentek, apokrif alakok, bukott igehirdetők. Teknőin különösen érződik az erős személyes érzelmi töltet.

Farkas Éva Mária, Farkas Mihály lánya 1985-ben született Dunaújvárosban. A PTE Művészeti Karán végzi tanulmányait, már több kisebb egyéni tárlaton, és nagyobb csoportos tárlatokon lehetett műveivel találkozni. Az utóbbi két évben egy sajátos álom- vagy fantáziavilág jellemzi festményeit. Erős ecsetkezelés, lendületes, nonfiguratív motívumok. Általában egy természetes, bár a valóságnál harmonikusabb tájat asszociálunk a formák mögé, a függőleges és vízszintes alakzatokat meg-megtöri egy-egy lendületes ív, dombok, vízesések, ligetek, vagy néha építészeti elemek idézete: egy induló boltív, egy kupola, egy oszlop. A színek visszafogottak, mintha az emlékek tompították volna el, ugyanakkor esetenként áttűnik rajtuk egy-egy égő szín (virág, vér, tűz?), mely odarántja a szemet. Nagyon más világ ez, mint Farkas Mihályé, és továbbgondolva, sok sajátos párhuzam is felfedezhető közöttük. Az édesapa képein a klasszikus utalásokat szinte kizárólag emberi alakok hordozzák (bár nála is jelennek meg építészeti jellegű idézetek), Éva képein is találunk ilyen utalásokat, azokat klasszikus ívek — az építészet által, mint a klasszikus korok vezető művészeti ága által elterjesztett formák — idézik fel. Éva képein inkább az emberi alakok hiánya a jellemző, ugyanakkor az álom- és fantáziavilág így sem személytelen, hordozza alkotója, álmodója létezését, naiv kitárulkozását.

